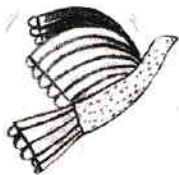

LEBRIS | We know
L.M. MONTGOMERY books

Copilul din vis

și alte povestiri buclucașe
cu finaluri neașteptate

Traducător — Cristian Imbrea

PREȘANIA

CUPRINS

5	<i>Prefață</i>
15	Pisica mătușii Cynthia
34	Cum a devenit Cecil realitate
53	Fata tatii
84	Copilașul lui Jane
104	Copilul din vis
123	Fratele ratat
140	Întoarcerea lui Hester
154	Domnișoara Emiliy și carnețelul cafeniu
166	Cum vrea Sara
181	Băiatul mamei
209	Educația lui Betty
237	Lepădarea de sine
271	Un bărbat obișnuit
284	Tannis de la Șesuri

Pisica mătușii Cynthia

Întotdeauna când vine vorba despre un animal, Max nu-i dorește decât binele; și nu contest că, la urma urmelor, lucrurile au mers în general bine. Dar când mă gândesc la toate chinurile psihice prin care am trecut, Ismay și cu mine, din cauza pisicii ăleia înfiorătoare, numai urări de bine nu-mi trec prin minte.

Nu mi-au plăcut niciodată prea mult pisicile, deși recunosc că n-am nimic cu ele atunci când își cunosc locul, și nu m-ar deranja să am una frumoasă, vărgată și respectabilă care să-și poarte singură de grijă și să fie de folos la ceva pe lumea asta. Cât despre Ismay, ea nu le poate suferi și așa a fost dintotdeauna.

În schimb mătușa Cynthia, care le adora pur și simplu, nu putea pricepe în veci cum de era cu puțință să nu-i placă cuiva pisicile. Credea cu tărie că mie și lui Ismay, în adâncul sufletului, ne plăceau tare mult pisicile, dar că, din cine știe ce mofturi sucite ale firii, nu recunoșteam asta și persistam de bunăvoie să declarăm sus și tare că nu ne plac.

Dar dintre toate pisicile, pe cea persană a mătușii Cynthia nu puteam s-o sufăr în niciun chip. Și într-adevăr, după cum bănuiam noi dintotdeauna și în cele din urmă s-a adeverit, până și mătușa Cynthia încerca față de biata creatură mai degrabă un sentiment de mândrie decât de afecțiune. S-ar fi simțit mult mai liniștită cu o pisică bună ca toate pisicile decât cu frumusețea asta alintată. Dar o pisică persană cu *pedigree* și o valoare de piață de o sută de dolari îi gâdila atât de tare mătușii Cynthia orgoliul de a fi posesoarea ei, încât se amăgea singură crezând că vieta-tea aia chiar era lumina ochilor ei.

Îi fusese prezentată încă de când era pisoiaș de către nepotul ei misionar, care o adusese tocmai din Persia*; și trei ani de atunci încoace toată gospodăria mătușii Cynthia n-a trăit decât să o slujească pe pisica aia trup și suflet. Era albă ca zăpada, cu o pată albăstrui-cenușie în vârful cozii; era indolentă, gingașă și avea ochi albaștri. Mătușa Cynthia își făcea mereu griji să nu cumva să răcească și să moară. Eu și Ismay chiar ne doream să răcească și să moară, prea ne ajunsese până peste cap să tot auzim de ea și de mof-turile ei. Dar nu-i puteam spune așa ceva mătușii Cynthia. Aproape sigur n-ar mai fi vorbit cu noi în veci și nu era un gest deloc înțelept să o superi pe mătușa Cynthia. Când ai o mătușă fără

---

* Numele vechi al Iranului, până în anul 1935.

obligatii, cu un cont gras în bancă, e foarte indicat să te ai bine cu ea, dacă se poate. Unde mai pui că ne plăcea foarte mult mătușa Cynthia – uneori. Mătușa Cynthia era genul de femeie care te cicălește și-ți găsește pricină până ce te face să crezi că e firesc să nu o mai suporti, și care se sucește apoi și-ți face ceva atât de drăguț și de frumos că te face să simți că nu poți decât să o iubești și să fii recunoscător.

Așa că am ascultat supuși cât și-a ținut ea discursul despre Fatima – pe pisică o chema Fatima – și, fiindcă am fost răutăcioși și ne-am dorit moartea celei din urmă, ne-am primit binișor pedeapsa ceva mai târziu.

Într-una din zilele lui noiembrie, acostă în Spencervale cu vânt din pupa. De fapt venise cu șareta, trasă de un ponei gras și sur, dar nu știu cum făcea mătușa Cynthia că mereu îți lăsa impresia unei corăbii plutind maiestuos, cu toate pânzele sus, împinsă de un vânt prielnic.

A fost, într-adevăr, o zi cu ceasuri rele de dimineața până seara. Totul mersese prost. Ismay își pătase haina de catifea cu untură, bluza cea nouă la care lucram stătea mereu câș ori de câte ori o probam, soba din bucătărie scotea fum și aluatul de pâine ieșise acru. Colac peste pupăză, Huldah Jane Keyson, bătrâna și mult încercata noastră dădacă, bucătăreasă și „șefă” peste toate, avea ceea ce ea numea *rematism* la umăr; și, cu toate că Huldah Jane cea mai bună făptură care a

trăit vreodată pe pământ, când are *rematism* toți din casă vor să iasă și, dacă nu reușesc, se simt la fel de confortabil ca Sfântul Laurențiu pe grătarul de fier.*

Și ca să pună capac la toate, veni și mătușa Cynthia cu cicăleala.

– Vai de mine, zise mătușa Cynthia adulmecând prin casă, nu cumva miroase a fum? Nu vă descurcați deloc cu gospodăria! A mea nu scoate niciodată fum. Da' la ce poți să te-aștepți de la două fete care vor să țină o casă fără vreun bărbat prin preajmă?!

– Ne descurcăm foarte bine și fără bărbat, zisei eu, țațoșă. Max lipsise patru zile și, deși nimeni nu dorise să-l vadă la față în mod special, nu puteam să nu mă întreb care era motivul. Bărbații sunt o pacoste.

– Io zic că mătăluță doar te prefaci că așa crezi tu, zise exasperată mătușa Cynthia. Da' nicio femeie nu crede așa ceva cu adevărat, să știi. Îmi închipui că nici drăguța de Anne Shirley, care e în vizită la Ella Kimball, nu crede așa ceva. Am văzut-o cum se plimba azi după-amiază cu doctoru' Irving, erau tare mulțumiți de ei. Dacă o mai lălăi mult, Sue, o să-ți alunece Max printre degete.

Ce să spun, câtă diplomație, să-mi spună asta tocmai *mie*, care îl refuzasem de atâtea ori pe

---

* Sfântul Mucenic Laurențiu din Roma, arhidiacon. Pe data de 10 august, Sfântul Laurențiu a fost mucenicit, fiind ars pe un grătar de fier pentru credința sa.

LIBRIS | We know books
Max Irving că le pierdusem numărul. Era de-a dreptul furioasă, așa că zâmbii cât se poate de dulce spre mătușa mea cea scoasă din pepeni.

– Mătușă dragă, tare mai ești hazlie, zisei eu pe un ton mios. Vorbești de parcă l-aș vrea eu pe Max.

– Chiar îl vrei, zise mătușa Cynthia.

– Păi dacă îl vreau, de ce l-am refuzat de atâtea și-atâtea ori? Întrebai eu, toată numai un zâmbet. Și mătușa Cynthia știa foarte bine că așa era. Îi spusese Max.

– Numai Dumnezeu știe de ce, zise mătușa Cynthia, dar dacă o s-o mai faci mult o să te trezești că o să te și creadă. Anne Shirley asta are un farmec aparte.

– Are, într-adevăr, aprobai ei. Are cei mai frumoși ochi pe care i-am văzut vreodată. Ar fi soția perfectă pentru Max, și sper să o ia de nevastă.

– Pff, zise mătușa Cynthia. Mă rog, n-am de gând să te stârnesc să mai îndrugi la minciuni. Și n-am bătut atâta drum pe vântul ăsta ca să-ți bag ție mințile-n cap în ce-l privește pe Max. Plec la Halifax pentru două luni și vreau să aveți grijă de Fatima cât sunt eu plecată.

– Fatima! exclamai eu.

– Da. N-am încredere s-o las în grija slugilor. Aveți grijă să-i încălziți laptele înainte să i-l dați, și pentru nimic în lume n-o lăsați să alerge pe-afară!

Eu m-am uitat la Ismay și Ismay s-a uitat la mine. Știam amândouă că o vom primi. Un refuz ar însemna să o jignim de moarte pe mătușa

Cynthia. În plus, dacă aş fi trădat şi cel mai mic gest de nesupunere, mătuşa Cynthia l-ar fi pus fără îndoială pe seama faptului că aş fi fost tâfnoasă din cauză că mi-a zis ce mi-a zis despre Max şi mi-ar fi scos ochii cu asta ani de zile. Dar mi-am luat inima în dinţi şi am întrebat:

– Şi dacă se întâmplă ceva cât eşti dumneata plecată?

– Tocmai ca să nu se întâmple nimic, o las în seama voastră, zise mătuşa Cynthia. Nu trebuie decât să aveţi grijă să nu i se întâmple ceva. O să vă prindă bine să aveţi niţel simţ de răspundere şi o să aveţi ocazia să aflaţi ce făptură adorabilă este într-adevăr Fatima. Atunci, rămâne stabilit. O trimit mâine pe Fatima.

– N-ai decât să ai tu grijă de fiara aia înfiorătoare, zise Ismay după ce uşa se închise în urma mătuşii Cynthia. Eu nici nu mă ating de ea. Nu trebuia să te bagi tu să spui că o să avem noi grijă de ea.

– Da' ce, am zis eu c-o primim?! întrebai eu îmbufnată. Mătuşa Cynthia a considerat că e de la sine înţeles. Şi ştii la fel de bine ca mine că nu puteam refuza. Aşa că ce rost mai are să fii bosumflată?

– Dacă i se întâmplă ceva, mătuşa Cynthia o să ne considere pe noi de vină, zise Ismay, neagră de supărare.

– Chiar crezi că Anne Shirley e logodită cu Gilbert Blythe? întrebai eu curioasă.

LIBRIS | We know books

– Eu așa am auzit, zise Ismay, cu mîntea în altă parte. Oare mănîncă și altceva în afară de lapte? Oare putem să-i dăm și niște șoareci?

– Oh, cred că putem. Dar chiar crezi că Max s-a îndrăgostit de ea?

– Tot ce se poate. Ce ușurare ar fi pentru tine dacă ar fi așa!

– Desigur, zisei eu glacial. Anne Shirley sau Anne Oricare Alta este binevenită pentru Max, numai să-l vrea. Eu una, sigur nu-l vreau. Ismay Meade, dacă soba aia mai scoate vreun firicel de fum, îmi sare țandăra. Ce zi infernală! Nu o suport pe creatura aia!

– Oh, nu vorbi așa, nici măcar nu o cunoști, protestă Ismay. Toată lumea zice că Anne Shirley e o drăguță...

– Eu vorbeam despre Fatima... urlai eu turbată de furie.

– Oh! zise Ismay.

Ismay e cam prostuță uneori. Mi s-a părut că felul în care a spus „Oh” a fost o prostie de neiertat.

Fatima sosi a doua zi. O aduse Max într-un coș acoperit, căptușit cu o pânză de atlas roșu-aprins. Lui Max îi plac pisicile și îi place și de mătușa Cynthia. Ne explică cum ar trebui să avem grijă de Fatima și, după ce plecă Ismay din încăpere – Ismay mereu ieșea afară din încăpere atunci când știa că eu mai abitir îmi doream să rămână

– mă ceru iar de nevastă. Desigur că l-am refuzat, ca de obicei, dar am avut un sentiment de satisfacție. De doi ani încoace Max mă cerea cam la fiecare două luni. Uneori, așa cum a fost și în cazul de față, a așteptat trei luni, și m-am întrebant întotdeauna de ce. Am tras concluzia că nu avea cum să fie interesat cu adevărat de Anne Shirley și asta m-a mai liniștit. Nu voiam să mă mărit cu Max, dar era plăcut și la îndemână să îl avem prin preajmă și i-am fi simțit lipsa îngrozitor de mult dacă l-ar fi înșfăcat altă fată. Era tare îndemnatic și mereu dornic să ne ajute cu ceva – să bată o țigla pe acoperiș, să ne ducă în oraș cu trăsura, să așeze covoarele prin casă – pe scurt, o mână de ajutor mereu la îndemână pentru toate nevoile.

Așa că, atunci când l-am refuzat, aveam fața toată numai un zâmbet. Max începu să-și numere degetele. Când a ajuns la opt, a dat din cap și a luat-o de la capăt.

– Ce s-a întâmplat? întrebai eu.

– Încerc să număr de câte ori te-am cerut, zise el. Dar nu mai țin minte dacă te-am cerut și în ziua aia când am săpat în grădină. Că dacă te-am cerut, atunci îs...

– Nu, atunci nu m-ai cerut, îl întrerupsei eu.

– Păi atunci îs unsprezece, zise Max căzut pe gânduri. E cam la limită, nu crezi? Mândria mea de bărbat nu-mi permite să cer de nevastă aceeași fată mai mult de douăsprezece ori. Așa că data viitoare va fi și ultima, draga mea Sue!

– Oh, zisei eu cam într-o doară.

Uitasem că nu-mi plăcea deloc să-mi spună „dragă.” Mă întrebam dacă viața nu ar fi mai plictisitoare dacă Max nu m-ar mai cere de nevastă. Erau singurele senzații de care aveam parte. Dar sigur că ar fi mai bine așa – și Max nu putea continua astfel la nesfârșit, deci, schimbând elegant subiectul, îl întrebai cum era domnișoara Shirley.

– O fată tare drăguță, zise Max. Știi că mi-au plăcut dintotdeauna fetele cu ochii negri și părul ăla splendid, arămiu.

Eu sunt brunetă, cu ochii căprui. În clipa aceea Max îmi devenise de nesuferit. Mă ridicai și îi zisei că plec să-i dau Fatimei niște lapte.

Pe Ismay o găsii furioasă în bucătărie. Tocmai fusese până în pod și un șoarece îi trecuse peste picior. Pe Ismay șoarecii o călcau întotdeauna pe nervi.

– E musai să ne luăm o pisică, răbufni ea, da' nu una alintată și bună de nimic, cum îi Fatima. Podu' ăla colcăie de șoareci. Pe mine una nu mă mai prinzi pe-acolo!

Până la urma, Fatima nu s-a dovedit așa o pacoste cum ne temeam noi. Lui Huldah Jane îi plăcea de ea, iar Ismay, chit că declarase sus și tare că n-avea să aibă de-a face cu ea, făcea orice numai să-i fie bine. Ba chiar se trezea în toiul nopții să vadă dacă nu cumva Fatimei îi era frig. Max venea în fiecare zi și, fiind prin preajmă, ne dădea numai sfaturi bune.

Apoi într-o bună zi, cam la vreo trei săptămâni după ce plecase mătușa Cynthia, Fatima dispăru – pur și simplu dispăru de parcă s-ar fi evaporat. Într-o după-amiază am lăsat-o dormind ghemuită în coșul ei, lângă foc, în grija lui Huldah Jane, cât am fost noi plecate într-o vizită. Când ne întoarserăm acasă, Fatima dispăruse.

Huldah Jane plângea de ziceai că-i luaseră zeii mințile. Se jura că n-o scăpase nicio clipă din ochi pe Fatima, mai puțin cele trei minute cât dăduse o fugă până în pod să se înfrupte cu niscaiva bunătăți. Când se întoarse, ușa de la bucătărie era larg deschisă și Fatima se făcuse nevăzută.

Eu și Ismay înnebuneam de furie. Alergam prin grădină și prin toate acareturile, apoi printre copacii din spatele casei, ca scoase din minți, strigând-o pe Fatima, dar degeaba. Atunci Ismay se așeză pe pragul ușii și se puse pe plâns.

– A scăpat afară și-o să răcească și-o să moară și mătușa Cynthia n-o să ne ierte în veci!

– Eu mă duc după Max, zisei. Ceea ce și făcui, luând-o prin pădurea de molizi și peste câmp cât mă țineau picioarele, mulțumind cerului că exista un Max la care să alerg la o așa ananghie.

Max veni și am mai pornit într-o căutare, dar degeaba. Zilele treceau și nu o găseam pe Fatima. Eu una aș fi luat-o razna cu siguranță dacă nu era Max. Pentru tot ce a făcut în săptămâna îngrozitoare ce a urmat, ar merita greutatea lui în aur. N-am îndrăznit să dăm anunț la ziar, ca să nu